

ΕΦΟΡΕΙΑ ΕΝΑΛΙΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Στην έκθεση αυτή παρουσιάζονται τρία ναυάγια πλοίων, διαφορετικής χρονολόγησης και τυπολογίας: Το πολεμικό πλοίο "LA THERESE" του 17ου αι. μ.Χ., η ναυαρχίδα του 19ου αι. μ.Χ, γνωστή ως "Ιστορικό ναυάγιο της Χίου" και το μεταβυζαντινό ναυάγιο εμπορικού πλοίου από τη Σάνη της Χαλκιδικής. Πολλά από τα αντικείμενα καθημερινής χρήσης που εντοπίστηκαν στα ναυάγια αυτά, αναδεικνύουν την αξία του γλυκού νερού στα ναυτικά ταξίδια, αγαθού που - λόγω της εκ των πραγμάτων περιορισμένης διάθεσής του - είχε ιδιαίτερη σημασία. Τα αντικείμενα αυτά αντικατοπτρίζουν την κοινωνική, οικονομική και πολιτιστική ταυτότητα των ανθρώπων που επέβαιναν σε αυτά.

ΝΑΥΑΓΙΟ "LA THERESE"

Το ναυάγιο του "LA THERESE" εντοπίστηκε το 1976 από τον Ζ.Υ. Κουστώ, ενώ η τεκμηρίωσή του διεξήχθη από την Εφορεία Εναλίων Αρχαιοτήτων (1987-1994).

Το πλοίο, υποναυαρχίδα του Γαλλικού στόλου, εστάλη από τον Λουδοβίκο 14ο για να βοηθήσει τους πολιορκημένους του Χάνδσκα από τους Οθωμανούς.

Ναυάγησε στο Δερματά του Ηρακλείου Κρήτης, το 1669, από τυχαία μάλλον έκρηξη στην πυριτιδοποθήκη του, σηματοδοτώντας έτσι την αποτυχία της προσχεδιασμένης εξόδου και την παράδοση του «Μεγάλου Κάστρου» στους Τούρκους. Ανάμεσα στα ευρήματα καθημερινής χρήσης (πιάτα, κουτάλια, κλπ) ξεχωρίζουν δύο χάλκινες κανάτες.

ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΣΑΝΗ

Το 1996, εντοπίστηκε από την Ε.Ε.Α., μεταβυζαντινό ναυάγιο στη θέση "Σάνη" της Χαλκιδικής, 500μ. από την ακτή και σε βάθος -30μ. Το φορτίο του αποκαλύπτει στοιχεία για το εμπόριο της περιόδου, αλλά και λεπτομέρειες που αφορούν στην καθημερινή ζωή των ναυτικών.

Τα σταμνία, μεσαίου και μικρού μεγέθους, που ανελκύστηκαν θα προορίζονταν για τη διευκόλυνση της μεταφοράς υγρών (νερού και κρασιού) από μεγαλύτερου μεγέθους αποθηκευτικά αγγεία, όπως πίθους ή αμφορείς. Οι ποικιλόμορφες κούπες που εντοπίστηκαν, άβυσσες ή εφυσλωμένες, συχνά με διακόσμηση, χρησιμοποιούνταν από το πλήρωμα ως αγγεία πόσης.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΧΙΟΥ

Η ναυαρχίδα του Καπουδάν Πασά Καρά Αλή, που έφερε την ονομασία "Μπουρλοτά Σαϊμάζ" (το πλοίο δηλαδή που αφηγή τα πυρπολικά!), πυρπολήθηκε τελικά από τον Κωνσταντίνο Κανάρη, το 1822, την τελευταία νύχτα του Ραμαζανίου, την ώρα που οι Τούρκοι αξιωματούχοι γιόρταζαν το γεγονός.

Το 1988 εντοπίστηκε, από το Ινστιτούτο Εναλίων Αρχαιολογικών Ερευνών, ναυάγιο πλοίου, σε απόσταση 1,5 ν.μ. από το λιμάνι της Χίου και σε βάθος περίπου -50μ.

Τον ίδιο χρόνο, ερευνήθηκε από την Ε.Ε.Α. και σχετίστηκε καταρχήν με την εν λόγω ναυαρχίδα. Από τον βυθό ανασύρθηκαν περίτεχνα αντικείμενα, πολλά από τα οποία σχετίζονται με το γλυκό νερό.

Συντελεστές: Δρ. Σταυρούλα Σαμαρτζίδου (Προϊσταμένη της Εφορείας Εναλίων Αρχ/των)
Δρ. Αγγελική Σίμωνι (Καταδυόμενη Αρχαιολόγος - Τμηματάρχης της Ε.Ε.Α.)
Κωνσταντίνα Βαφειάδου (Καταδυόμενη Αρχαιολόγος της Ε.Ε.Α.)
Μυρτώ Μιχάλη (Καταδυόμενη Αρχαιολόγος της Ε.Ε.Α.)

Καλλιτεχνική επένδυση: Πέτρος Βαζμής (Φωτογράφος της Ε.Ε.Α.)